

HARLEQUIN®

Kingitused

006
APRILL

EKSTRA

MAGGIE COX

PÄEVAL SEKRETÄR,
ÖÖSEL ARMUKE

Maggie Cox
SECRETARY BY DAY, MISTRESS BY NIGHT
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Maggie Cox
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04221111
ISBN 978-9949-25-029-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Armastuse ja tänuga kallile Danikale – vahvale kaaslasele
suurepärase loomepubkuse ajal Northumberlandis.*

Esimene peatükk

Nüüd Maya teadis, kuidas E. T.* võis end tunda – üksildase ja mahajäetuna võõral ja ebasõbralikul planeedil, valgusaastate kaugusel kõigest armastatust ja tuttavast. Pole ime, et E. T. varjas end Ellioti garaažis. Praegu ihkas Mayagi tühja või pimedasse ruumi peitu pugeda. Üksainus pilk küünlavalgusel poleeritud laua taga istuvatele kõrgklassi kuuluvatele külalistele kinnitas naisele, mida ta juba niigi teadis – ta ei sobi siia. Maya tundis end nagu kala kuival. Tõtt-öelda ei *tahtnudki* ta siia sobida.

Kuni praeguseni polnud töö ajutise juhiabina Mayale mingeid probleeme tekitanud. Mõne nädala eest oli aga agentuur, kus naine töötas, pakkunud talle tööd suhtekorraldusbüroos. See oli osutunud kõige jubedamaks õudusunenäoks, millega Maya oli oma karjääri jooksul kokku puutunud. Sel ajal kui tema ümber tõusis ja vaibus lihvitud vestlus ning õhus hõljus snobismi hõng, vaevutuntav nagu Chanel 5, teadis Maya, miks ta ei taha olla osa sellest võltsmaailmast.

Maya oli üles kasvatatud isa, kes samasuguse pillava eluviisi ja siinsete külaliste sarnaste inimeste kaheldava lugupidamise eest oli oma hinge kuradile müünud. Ta oli ohverdanud kõik, mis talle kunagi midagi oli tähendanud. Sedamööda, kuidas lõdvenes side tegeliku elu ja

* E. T. – tulnukas 1982. aastal linastunud Steven Spielbergi filmist „E. T. The Extra-Terrestrial”. – *Tõlkija*

väärtushinnangutega, mida isa kunagi nii tuliselt oli järginud, kahanesid tema anne, vara, eneseaustus ja maine. Ta vajus üha sügavamale enesehaletsuse ja kahetsuse mülkasse ning oli ainult aja küsimus, millal ta tegi viimase kohutava sammu.

Maya võpatas.

Laastav mälestus röövis naiselt vähimagi isu. Toit ei ahvatlenud enam. Teda jättis täiesti külmaks, et see oli jumal teab mitme tärniga restoranis eritellimusel just selle sündmuse jaoks tehtud. Üks peakokk hoidis kohapeal väikesearvulisel personalil silma peal ning juhendas toidutaldrikute täitmist ja serveerimist. Nagu tavaliselt, ei hoidnud toretsemist armastav majaperemes Jonathan Faraday raha kokku, näitamaks maailmale oma tuntud suhtekorraldusfirma üha suurenevat edu.

Maya surus maha pealetükkiva pabina, mis käskis tal tulistvalu põgeneda, kuni ta eneseuhkus ja -väarikus on veel alles. Ta vaatas otsustavalt teisel pool lauda istuvale peenutsevale hallipäisele mehele otsa ja manas näole võimalikult särava naeratuse.

Kehtv käik, Maya. Faraday udune pilk lahvatas põlema ja naine adus ängiga, et mehe arvates andis ta talle viimaks ometi rohelise tule.

Kuradi kurat! Mida nüüd teha? Kuna palk oli hea, ei tahtnud Maya töökohast ilma jääda, samas ei tahtnud ta selle säilitamiseks ülemusega magada. Kui bossi ülitõhusat elegantset abiprodutsenti Caroline'i poleks viimasel hetkel haiglasse ämma surivoodi juurde kutsutud, oleks Maya praegu turvaliselt kodus, seljas mugav sviiter ja jalas

retuusid. Ta istunuks sohval ning valmistunuks nädalavahetuseks laenatud videofilmi vaatama, filmielamuse suurendamiseks kauss tortiljakrõpsudega, salsakaste ja veiniklaas käeulatuses.

Selle asemel oli ta litsunud end musta, vähemalt pool numbrit liiga väikesesse musta sametkleiti, mille pihik liibus nii tugevalt keha ligi, et ta rinnapartii sarnanes kaanepilditudruku täispumbatud rindadega, silmad aga kipitasid uuest ripsmetušist, mille suhtes ta oli ilmselgelt allergiline ning mida ta oli ohtralt ripsmeteale kandnud. Kogu selle ebamugavuse põhjus oli Jonathan, kes oli nõudnud, et Maya Caroline'i kodusel peol asendaks. Ei lugenud, et Maya oli kõigest ajutine abiline firma kõige vähem säravamas osakonnas – Jonathan oli talle juba mõnda aega silma heitnud. Mees oli naeratades öelnud, et andekas ja sihikindel Maya väärrib paremat tulevikku... *Ta oli koduses peos näinud head võimalust mulle kätt püksi ajada...*

Maya ohkas raskelt ning sonkis kahvliga hajameelselt taldrikul olevat kunstipärast kompositsiooni jõhvikatest ja Parmesani juustust. Tundes pahklul kellegi sokis jala häbematut silitust, puudus vähe, et naine oleks püsti hüpanud. Ta hakkas näost õhetama nagu ääsi ääres, tõmbas jalad kähku nõrdinult tooli alla ja jõllitas vihasele enesekindlusest pakatavale ründevalmis ülemusele otsa. Halb eelaimdus ütles talle, et tal tuleb Faradayt jõuga tagasi tõrjuda, kui too end liiga purju joob. Arvata võis, et kui alkohol testosterooni möllama paneb, jälitab Jonathan iga seelikukandjat, aga Maya polnud osanud ette näha, et ülemus on kainenagi nii pealetükkiv. Mehel oli hinge all

ainult klaasike šampanjat, mille ta oli saalis külalisi tervitades ära joonud. Enesealalhoiu huvides oli Maya ping-salt silma peal hoidnud, kui palju Faraday joob. Nüüd oli ta üllatunud ja rööpast väljas, et ülemus kavatses aega viitmata talle oma nõudmised esitada. *Kurat võtaks, ma ei peaks isegi siin olema!*

„Vabandage mind!”

„Kas midagi on lahti, miss Hayward?” Jonathan keerutas käes veiniklaasi, mille möödud kelner oli just rubiinpunase märjukesega täitnud. Mees nõjatus ebaviisakalt uhke regendi stiilis tooli seljatoele ja nautis vaatepilti, mida kiirustades tõusnud vormikas alluv pakkus.

„Ei, kõik on korras.”

Miks peab Jonathan igale mu liigutusele tähelepanu juhtima? Kas mees peab kogu laudkonnale teatama, et tal tekkis äkki pakiline vajadus tualetti minna? Miks Jonathan ei võiks vestelda enda kõrval istuva silmipimestavalt kauni blondiiniga? Naine oli peaaegu laudaistumisest saati ülemuse poole ripsmeid plaksutanud. Aga silmanähtavalt ei kavatsenud Jonathan Faraday omaealisele naisele magamistuba tutvustada, olgu too nii ilus kui tahes. Veiniterminites rääkides meeldis Jonathanile naise noorelt pruukida. *Õnnetuseks Mayale, kes oli äsja saanud kahekümne viie aastaseks...*

„Ma... Ma tulen varsti tagasi.”

Põgenenud, enne kui Jonathan teda kauem kinni peab või, mis veel hullem, leiab haiglase ettekäände temaga kaasa tulla, kiirustas Maya kingakontsade mõnitava klõbina saatel koridori mööda kaugemale ja püüdis tasakaalu

tagasi saada. *Oh, miks ta küll oli nõustunud seda farssi kaasa tegema?* Nüüd on ta kuskil pärapõrgus lõksus ja sõltub täielikult tiirasest ülemusest, kes oli lubanud ta koju tagasi viia, mis – kui uskuda Caroline'i juttu – ei juhtu enne järgmise päeva pärastlõunat. Ilmselgelt ei kiirusta Jonathan Londonisse tagasi enne järgmist öhtut. Mayal käis pea kergelt ringi. Klaasike šampanjat oli tema otsustusvõimet ohtlikult kahjustanud. Ta pidanuks nõudma apelsinimahla või mineraalvett. Kui ta tahab sellest väikesest julgustükist vourust kaotamata välja tulla, oli selge pea ülioluline, niisiis ei mingit alkoholi enam, isegi mitte Jonathani pealekäimisel.

Maya laskis roheliste silmade pilgul lootusrikkalt ringi käia. *Ta võis vanduda, et kusagil siin oli tualettruum...* Lükannud lahti ornamentidega kaunistatud kreemikad kahepoolsed ukсед, leidis Maya end pikast, kõrge lae ning rahustavates kreemikates ja roosades toonides paneelseintega ruumist. Marmorkaminas põles külalislahkelt tuli, ahvatledes teda jääma ja ennast koguma.

Kohe eksitasid toas ringivaatava Maya mõtteid hinalise välimusega maalidega kaunistatud seinad ning hämaraks keeratud antiiklampide peibutav kuma, mis näitas targalt avarat elegantset ruumi intiimsemana, kui see tegelikult oli. Alludes vajadusele, lubas Maya endale lukust sügavalt välja hingata. Vähe puudus, et naise kleidi kitsas pihikuosa oleks rebenenud ja tema lopsakad rinnad sametvanglast põgenenud.

Mis mul arus oli, kui ma selle kohutava kleidi selga panin? Olgu, Caroline oli öelnud, et peol on kohustuslik öhtu-

riietus, aga kas ta polnud teadnud, et laenates kleidi harrama kehaehitusega sõbranna Sadielt, tuleb tal arvestada selle kandmisega kaasneva tülinaga. *Eriti* Jonathan Faraday läheduses?

„Teid vaadates võiks arvata, et Jonathan on maiustuste müüja ja teie olete komm.”

Kuuldes lõbusat, ilmselgelt pilklikku mehehäält, pööras vapustatud Maya end vuhinal ringi. Talle tegi tuska, et teda oli jälgitud ajal, mil ta rumalalt kujutles end üksi olevat. Naine kattis tahtmatult käega dekoltee ja jõllitas täidlast alahuult hammustades kamina poole pööratud kõrge seljatoega tugitoolist tõusnud meest. Miks ta toda kohe ei märganud? Maya värises piinlikkusest ja pahameelest. Suutmata end liigutada, vahtis naine nagu hüpnotiseeritult muljetavaldavalt nägusa võõra erutavatesse silmadesse.

„Ja teie olete...” *Õigupoolest ei tahtnud Maya seda teada, aga mehe jultunud oletus, et naine on pelgalt peokaunistus, tegi ta marviahaseks.*

„Nagu näha, pole te kodutööd teinud, preili...?”

Oh seda jultumust küll!

„Töötan härra Faraday juures.”

„Loomulikult. Kas võin öelda, et see kleit *töötab* ka minu puhul?”

Maya tardus põletavast häbist. *Pagan võtku seda nõmedat kleiti!* Neetud kehavormid! Elu oleks palju lihtsam, kui ta oleks pulksirge ja lame nagu pesulaud.

„Kui mõtlesite seda komplimendina, siis palun vabandust, et mina seda nii ei võta. Pole eriti meeldiv, kui sind peetakse iluasjaks. Justkui poleks mul aruraasugi peas! Olen teietaolisi mehi ennegi kohanud ja...” Maya vakaatas, hingas sügavalt sisse ja hammustas keelde. „Olgu... Parem kui ma rohkem ei ütle. Arvan, et mul on aeg lahkuda.”

„Mida te sellega tahtsite öelda, et olete minusuguseid mehi ennegi kohanud?”

„Pole oluline.”

„On küll. Selgitage.”

Oli hilja oma sõnu tagasi võtta. Maya õlad vajusid alistanult ja pahaselt longu. „Piisab, kui ütlen, et ma ei osale etenduses. Ma pole mõeldud külaliste meelelahutuseks, kuigi selline mulje võib jääda. Ma ei tahtnud algusest peale siia isegi tulla!”

Võõras muigas mõistatuslikult. „Aina huvitavamaks läheb. Miks te ei tahtnud siis siia tulla, preili...?”

„Hayward.”

Hämaras toas oli raske võõra silmade värvi kindlaks teha, aga valgus oli piisav nägemaks, et need põlesid kirglikult. Mehe pilk oli nagu laserkiir, mis läbis neid eraldava vahemaa ja hoidis meeleheitlikult põgeneda tahtvat Mayat paigal. Naine tundis end mehe häbematu ja häiriva pilgu all ebamugavalt ning hakkas nihelema. *Kas asi on temas või läks toas äkki palavaks nagu troopikas?*

„Olen töö. Tahtsin lihtsalt öelda, et pidu ja külalised ei istu mulle. Palun vabandust, kui ma oma otsekoheusega teid solvasin.”